

Ποιον Υπηρετούμε;

" Αλλά, αν δεν σας αρέσει να λατρεύετε τον Κύριο, διαλέξτε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε· ή τους θεούς, που λάτρευσαν οι πατέρες σας πέρα από τον ποταμό ή τους θεούς των Αμορραίων, στη γη των οποίων κατοικείτε· εγώ, όμως, και η οικογένειά μου, θα λατρεύουμε τον Κύριο." - Ιησούς του Ναυή 24: 15

Ένα από τα χαρακτηριστικά που είναι εγγενή στην πλειοψηφία της ανθρωπότητας είναι η επιθυμία να λατρεύει και να υπηρετεί κάποιο ανώτερο ον ή θεό. Σήμερα, όπως και στο παρελθόν, έχουν λάβει πολλές μορφές. Μερικά από αυτά βασίστηκαν στις θρησκευτικές πεποιθήσεις, άλλοι προέκυψαν μέσα από το μυθολογία. Ορισμένα θεωρήθηκαν ως προσωπικότητες ή ζωντανά όντα, και άλλα ως άψυχα αντικείμενα. Μερικοί βλέπουν ένα ανώτερο ον απλώς ως επέκταση του εαυτού τους, με ίσως περισσότερη σοφία και μεγαλύτερες ευγενείς ιδιότητες.

Ανεξάρτητα από τη φύση των «θεών» που η ανθρωπότητα πίστευε ανά τους αιώνες, ένα κοινό θέμα είναι ότι ο «πιστός» αισθάνεται ότι κατά κάποιο τρόπο αποκτά συγκεκριμένες γνώσεις από τον θεό ή τους θεούς που λατρεύει. Ο πιστός μπορεί επίσης να ισχυριστεί ότι αυτά τα ανώτερα όντα, όποια μορφή κι αν έχουν, έχουν τη δύναμη να επηρεάσουν τη ζωή τους,

είτε με το καλό, το κακό, την ευτυχία, τη θλίψη ή με άλλους τρόπους.

Για εκείνους που πιστεύουν στη Βίβλο, και τη διδασκαλία του ενός υπέρτατου όντος, η σύγχυση του να πιστεύουμε σε πολλούς θεούς έχει καταργηθεί. Ο προφήτης Ησαΐας, μιλώντας εκ μέρους του Θεού, έγραψε υπό θεϊκή έμπνευση, «Είμαι ο Θεός, και δεν υπάρχει κανένας άλλος. Είμαι ο Θεός, και δεν υπάρχει κανένας σαν κι εμένα». (Ησαΐας 46: 9) Ο Μωσής δήλωσε με έμφαση στους Ισραηλίτες: «Ο Κύριος ο Θεός μας είναι ένας Κύριος». (Δευτ. 6: 4) Στην Καινή Διαθήκη, κατά τη διάρκεια της ακμής της Ρωμαϊκής και της Ελληνικής μυθολογίας, ο Απόστολος Παύλος, κατά την επίσκεψή του στην ελληνική πόλη της Αθήνας, μίλησε για το πλήθος των θεών που λατρεύουν προληπτικώς.

«Ο δε Παύλος, καθώς στάθηκε όρθιος, στο μέσον τού Αρείου Πάγου, είπε: Άνδρες Αθηναίοι, σας βλέπω, από κάθε πλευρά, στο έπακρον θεολάτρες. 23 Επειδή, ενώ περνούσα, και πρόσεχα τα σεβάσματά σας, βρήκα και έναν βωμό, στον οποίο υπάρχει η επιγραφή: ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΘΕΟ. Εκείνον, λοιπόν, που αγνοώντας λατρεύετε, αυτόν εγώ σας κηρύττω. 24 Ο Θεός, ο οποίος έκανε τον κόσμο και όλα όσα υπάρχουν μέσα σ' αυτόν, αυτός που είναι ο Κύριος του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, 25 ούτε λατρεύεται από ανθρώπινα χέρια, σαν τάχα να έχει ανάγκη από κάτι, επειδή αυτός δίνει σε όλους ζωή και πνοή και τα πάντα. 26 Και από ένα αίμα έκανε κάθε έθνος ανθρώπων, για να κατοικούν επάνω στο πρόσωπο της γης, και καθόρισε τους προδιαταγμένους καιρούς, και τα οροθέσια της κατοικίας τους· 27 για να ζητούν

τον Κύριο, ίσως μπορέσουν να τον ψηλαφήσουν και να τον βρουν· αν και δεν είναι μακριά από κάθε έναν από μας ξεχωριστά· 28 επειδή, μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε· καθώς είπαν και μερικοί από τους ποιητές σας: “Εφόσον, πράγματι, δικό του γέννημα είμαστε”. 29 Αφού, λοιπόν, είμαστε γέννημα τού Θεού, δεν πρέπει να νομίζουμε τον Θεό ότι είναι όμοιος με χρυσάφι ή ασήμι ή πέτρα, χαραγμένα με τέχνη και επινόηση ανθρώπου.» — Πράξεις 17: 22-29

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ

Η Αγία Γραφή μας ενημερώνει ότι από την πτώση των πρώτων γονέων μας στην Εδέμ δύο ισχυρές αρχές λειτουργούσαν στη γη, μια δίκαια και η άλλη κακή. Πίσω από αυτές τις αρχές υπήρξαν οι αφέντες τους ή οι πηγές επιρροής. Η αρχή της δικαιοσύνης προέρχεται από και προωθείται από τον Δημιουργό, αυτόν που ο Θεός ανέφερε στα προηγούμενα εδάφια. Η αρχή του κακού προωθείται από το μεγάλο αντίπαλο του Θεού, τον πεσμένο Εωσφόρο, τον ποικιλοτρόπως προσδιορισμένο στη Βίβλο ως ο Διάβολος, ο Σατανάς, και «εκείνος ο όφιος από παλιόθεν». - Ησ. 14:1· Αποκ. 12: 9· 20: 2

Ο άνθρωπος, στην αρχική του τέλεια κατάσταση, δημιουργήθηκε, όπως αναφέρεται στη Βίβλο, κατ'εικόναν και καθ'ομοίωσιν του Θεού. (Γέν. 1: 26,27) Σε μια τέτοια κατάσταση, λοιπόν, θα ήταν φυσικό να προτιμά να παραδίδεται στις επιρροές τις θεοειδείς (που μοιάζουν με τον Θεό) και να ζει σε αρμονία μαζί τους. Ωστόσο, λόγω της αρχικής παράβασης του Αδάμ, ολόκληρη η φυλή γεννιέται στην αμαρτία. (Ps 51: 5· 58: 3) Ως εκ τούτου, ο άνθρωπος

έχει την τάση να παρεκκλίνει μακριά από τον Θεό και από τις υψηλές αρχές της ευθύτητας που προωθούνται από αυτόν. Υπήρξαν ωστόσο, λίγοι, ανά τους αιώνες με τους οποίους μίλησε ο Θεός και με τους οποίους η ασχολήθηκε ειδικά. Αυτοί, σύμφωνα με την ενθάρρυνση αυτής της θείας κοινωνίας, αγωνίζονται εναντίον των κατώτερων και κακών τάσεων με τις οποίες περιβάλλονται, και με τη χάρη του Θεού, νίκησαν τελικά. - Ιακ. 5: 10,11

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΚΟΠΟ

Η αμαρτία στη γη, κάτω από την ηγεσία του πεσμένου Εωσφόρου, θα μπορούσε να είχε προληφθεί από τον Δημιουργό, αλλά εν τη σοφία Αυτού είδε ότι θα προκύψει μεγάλο πλεονέκτημα για την ανθρώπινη φυλή, επιτρέποντάς τους να βιώσουν τα φοβερά αποτελέσματα της ανυπακοής προς τους θεϊκούς νόμους. (Ρωμ. 7:13) Επιπλέον, το γεγονός ότι ο Σατανάς και οι αρχές της αδικίας κυριαρχούν ως επί το πλείστον στις υποθέσεις των ανθρώπων από την Εδέμ δεν δείχνουν ότι ο Θεός έχασε τον έλεγχο της κατάστασης, ούτε ότι το πνεύμα της αγάπης και της δικαιοσύνης του είναι ανεπαρκές για την καταπολέμηση των δυνάμεων του κακού. Απλά συνεχίζει να επιτρέπει το κακό, ώστε κάθε γενιά της ανθρώπινης φυλής, με τη σειρά της, να μπορεί να βιώσει τι σημαίνει να κυβερνά ο Σατανάς.

Αργότερα, όταν ο Σατανάς δεθεί και δεν μπορεί να εξαπατήσει πια τους ανθρώπους, η βασιλεία των χιλίων ετών της δικαιοσύνης του Θεού θα αρχίσει να λειτουργεί σε όλη τη γη. Όσοι πέθαναν θα βγουν από τον τάφο και θα δοθεί ευκαιρία σε κάθε άνθρωπο να μάθει τη δικαιοσύνη και να επιλέξει ανάμεσα στο καλό

και το κακό. Τότε η επιλογή τους θα είναι έξυπνη, βασισμένη στην πραγματική εμπειρία, πρώτα με το κακό σε αυτήν τη ζωή και με δικαιοσύνη κατά τη διάρκεια της ερχόμενης βασιλείας. - Αποκαλ. 20: 1-3, 6· Ματ. 6:10· Πράξεις 24:15· Β' Pet. 3:13

Στη Γένεση 3: 14, 15 ο Θεός μας δίνει μια ιδέα για το μεγάλο αγώνα που θα υπάρχει ανάμεσα σε εκείνους που θα τον υπηρετούν και εκείνους που θα υπηρετούν τον αντίπαλο (τον Πονηρόν δηλαδή). Εξηγεί ότι θα βάλω έχθρα μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών, που εδώ περιγράφει συμβολικά ως το «Σπέρμα » της γυναικός και το «Σπέρμα» τους Όφεως, την ορατή αναπαράσταση του Σατανά. Το Σπέρμα της γυναικός που αναφέρεται σε αυτήν την περιγραφή στη συνέχεια περιγράφεται ως τα «αστέρια του ουρανού», στην πραγματικότητα είναι ο Χριστός ή ο Μεσσίας της Υπόσχεσης, που αποτελείται από τον Ιησού, την «Κεφαλήν» και την «Εκκλησία», το «σώμα» του. —Γεν. 22: 16-18· Γαλ. 3: 16,29· Εφ. 5: 23· Κολ. 1: 18

Ωστόσο, ο Αντίπαλος, δεν καταλάβαινε αυτό κατά την στιγμή της ανυπακοής του Αδάμ. Κατά τη διάρκεια των επακόλουθων αιώνων, ο Θεός, αρχής γενομένης με τον Αβέλ, επέλεγε ορισμένους από την πεσμένη ανθρώπινη φυλή και τους προετοιμάζε για μελλοντική υπηρεσία στην μεσσιανική βασιλεία. Και πήρε την ευκαιρία ο Σατανάς να αντιταχθεί και σε αυτούς, έτσι ώστε όλοι όσοι υπηρέτησαν τον Θεό και προσπάθησαν να ζήσουν δίκαια από την Εδέμ μέχρι σήμερα ένιωσαν κι αυτοί το αποτέλεσμα αυτής της εχθρότητας εναντίον τους. Αυτό θα συνεχιστεί μέχρι δεθεί ο Σατανάς και ιδρυθεί η Βασιλεία [του Θεού]. Μας

λένε ότι και θα εξαλείψει το “όνειδος” τού λαού του από ολόκληρη τη γη. — Ησ. 25: 8

ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΑΣΤΟΡΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗ

Όταν, στη Γένεση 3:15, ο Θεός είπε ότι θαβάλει εχθρότητα μεταξύ εκείνων που τον υπηρετούσαν και εκείνων που δεν το έκαναν, δεν εννοούσε ότι θα ήταν ο δημιουργός των διαμαχών. Η προκύπτουσα διαμάχη, μάλλον, είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της υπακοής στο Θεό από εκείνους που τον υπηρετούν και η παράδοση στις επιρροές του κακού από την πλευρά εκείνων που, είτε εν γνώσει είτε μη, υπηρετούν τον άλλο αφέντη, τον Σατανά.

Ο Θεός επέτρεψε αυτόν τον πόλεμο μόνο υπό την έννοια ότι θέσπισε το υψηλό επίπεδο δικαιοσύνης για το οποίο όσοι επιθυμούν να τον υπηρετήσουν καλούνται να αγωνιστούν για το σκοπό αυτό. Ως δοκιμές πίστης και πιστότητας, ο Θεός επιτρέπει στον Αντίπαλο να ασκεί τις αντίθετες επιρροές του σε μια προσπάθεια να “χτυπήσει” το θάρρος τους. Ωστόσο, ο Θεός είναι μαζί τους, και αν πετύχουν αυτές τις δοκιμασίες κρατώντας το πρόσωπό τους προς τον Θεό και αποφασίσουν να νικήσουν, θα εξασφαλίσουν τη νίκη μέσω της θαυμάσιας χάρης και δύναμης του. — Ψαλμ. 22:19· 46: 1· Εβρ. 4:16

Ο θεϊκός νόμος, ο οποίος υπήρξε ο «θεμέλιος λίθος» της δικαιοσύνης, ζήτησε, ανά τους αιώνες του σχεδίου του Θεού, την υπακοή με πολλούς και διάφορους τρόπους. Ωστόσο, παρά τις λεπτομέρειες, το κίνητρο για την υπακοή, καθώς και το μεγάλο στόχο που πρέπει να επιτευχθεί από αυτό, ήταν η ανιδιοτελής αγάπη. Ο Σατανάς, από την άλλη, επηρεάζει την

ανθρωπότητα μέσω της ελκυστικότητας για τον εγωισμό. Κάθε λεπτομέρεια της μπερδεμένης μάζας εσφαλμένων αντιλήψεων και εξαπάτησης με την οποία οδήγησε τους ανθρώπους μακριά από τον Θεό για έξι χιλιάδες χρόνια ήταν μια γοητεία για το συμφέρον αυτών που βρίσκονται υπό την επιρροή του.

«Ο Θεός είναι αγάπη», λέει η Βίβλος. (Α' Ιωάν. 4: 8) Κατέδειξε αυτήν την αρχή που κινητοποιεί όλους τους σκοπούς του, και με την οποία επιθυμεί να επηρεαστούν οι υπηρέτες του, δίνοντας στον αγαπημένο θησαυρό της καρδιάς του, τον μονογενή γιο του, να γίνει Λυτρωτής του ανθρώπου. (Ιωάννης 3:16) Το πνεύμα εγωισμού και υπερηφάνειας του Σατανά αποκαλύπτεται από τις εξηγήσεις της Αγίας Γραφής ότι προσπάθησε να σφετεριστεί τη θέση του Θεού στο σύμπαν. Είναι αυτό το ίδιο πνεύμα της ιδιοτελείας που ενσωμάτωσε (ή ενεστάλαξε) με επιτυχία σε τόσους πολλούς μεταξύ των ανθρώπων ανά τους αιώνες. - Ησ. 14: 12-14

Αυτό μας βοηθά στην κατανόηση του τι συνιστά το πνεύμα της αγάπης του Θεού, το Άγιο Πνεύμα, για να αντιπαραβάλουμε αυτά που λένε οι Γραφές για αυτό, με αυτά που λένε για το εγωιστικό και ανίερο πνεύμα του μεγάλου Αντιπάλου. Διάφορες πτυχές του Αγίου Πνεύματος αναφέρονται ως το Πνεύμα του Χριστού. της αγιότητας· της αλήθειας· της Επαγγελίας· της πράοτητας· της χάριτος· και της προφητείας. - Ρωμ. 8: 9; 1: 4· Α' Ιωάννης 4: 6· Εφ. 1:13· Γαλ. 6: 1· Εβρ. 10:29· Αποκ. 19:10

Οι διάφορες εκδηλώσεις του πνεύματος του Σατανά περιγράφονται ως το πνεύμα του φόβου· της δουλείας· του ύπνου· του κόσμου· του Αντίχριστου· και λάθους. (Β ' Τιμ. 1: 7· Ρωμ. 8:15· 11: 8· Α' Κορ. 2:12·

Α' Ιωάννης 4: 3,6) Όπως όλες οι διάφορες εκδηλώσεις του Πνεύματος του Θεού αντιπροσωπεύουν και είναι σε αρμονία με την λειτουργία της αγάπης με τη μία ή την άλλη μορφή, έτσι όλες αυτές οι διαφορετικές μορφές κακού συμφωνούν με την υπερφάνεια και τον εγωισμό.

ΘΕΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗ

Πολλές από τις θεϊκές παραινέσεις που περιέχονται στην Αγία Γραφή για καθοδήγηση και ενθάρρυνση του λαού του Κυρίου αντικατοπτρίζουν τη σκέψη των δύο κυρίων που ζητούν την υπακοή μας. Επι παραδείγματι, ένας από αυτούς, είναι αυτός του εναρκτήριου κειμένου μας, Ιησ. 24:15, στο οποίο ο Ιησούς του Ναυή ζητάει την υπακοή του Ισραήλ στον Θεό λέγοντας: «Διαλέξτε σήμερα εσείς ποιόν θα υπηρετήσετε». Σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η επιλογή έπρεπε να γίνει μεταξύ των θεών των ειδωλολατρών, που εξυπηρετούσαν τα έθνη από τα οποία οι Ισραηλίτες είχαν χωριστεί, και του Ιεχωβά, του αληθινού Θεού. Από τη στιγμή που το Ισραήλ έφυγε από την Αίγυπτο, ο Σατανάς προσπάθησε να τους οδηγήσει μακριά από τον Ιεχωβά, «ξυπνώντας» συχνότερα τον εγωισμό τους. Ο Θεός τους επέτρεψε έτσι να δοκιμαστούν, ενώ οι δοκιμασίες σχεδόν πάντα σχετίζονταν με την αφθονία και τις υλικές ανέσεις. — Εξ. 16: 3,8· 17: 2,3

Οι θεοί που έστησε ο Σατανάς, ο αφέντης όλων των ψεύτικων θεών, δεν είναι πάντα εκείνοι από ξύλο, μέταλλο, πέτρα ή πηλό, όπως λατρεύονται από εκατομμύρια ανθρώπους εδώ και αιώνες. Πράγματι, σήμερα, δεν είναι πιθανόν πολλοί άνθρωποι να μουν στον πειρασμό να λατρέψουν τα φυσικά αντικείμενα

σχεδόν στο βαθμό που συνέβη αυτό στους παρελθόντες αιώνες. Ωστόσο, ακόμη και μεταξύ των ανθρώπων που τιμούν το Θεό, αντί να επιλέγουν μια ζωή πλήρους αφοσίωσης στον Ουράνιο Πατέρα, σημαντικός χρόνος, δύναμη και επιρροή δίνεται από τους περισσότερους στη λατρεία κάποιου είδους συμβολικού «χρυσού μοσχαριού».

Λέγεται ότι στην πόλη Ουρ, από την οποία κλήθηκε από τον Θεό ο Αβραάμ, οι άνθρωποι ήσαν λατρευτές ενός θεού της Σελήνης. Το πνευματικό σπέρμα του Αβραάμ σήμερα δεν μπαίνει στον πειρασμό να λατρέψει έτσι μια θεότητα, έτσι ο Σατανάς «ξυπνάει» τα εγωιστικά τους ένστικτα σε άλλες γραμμές. Προσπαθεί να τους δελεάσει μακριά από την πλήρη αφοσίωση στη δικαιοσύνη κρατώντας μπροστά τους τον «θεό της ευχαρίστησης»· ή τον «θεόν» της φιλοδοξίας· ή υπερηφάνειας· ή ματαιοδοξίας. Οποιοδήποτε ή όλα από αυτά μπορεί να γίνουν είδωλα που θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε στις καρδιές μας, και λατρεύοντάς τα, απομακρυνόμαστε από την πλήρη αφοσίωση στον αληθινό Θεό.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Δεν αρκεί ότι, στην αρχή της αφοσίωσής μας ως Χριστιανοί, επιλέγουμε να υπηρετούμε τον ζωντανό Θεό. Κάθε μέρα από εκείνη τη στιγμή και μετά, ο μεγάλος Αντίπαλός μας, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θέτει μπροστά μας την ευκαιρία να υπηρετήσουμε άλλους «θεούς». Μας ασκεί όλη την πίεση που μπορεί ενδεχομένως για να μας απομακρύνει από την πορεία της πλήρους αφοσίωσης στον Ουράνιο Πατέρα. Επομένως, καθημερινώς, και σε κάθε εμπειρία, θα είναι

απαραίτητο να επιλέξουμε ποιον θα εξυπηρετήσουμε. Η επιτυχία μας στην υπερνίκηση των εγωιστικών επιρροών των διαφόρων προτάσεων και εξαπατήσεων, οι οποίες μας παρουσιάζονται καθημερινά θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από τη σταθερότητα με την οποία αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τη δικαιοσύνη. Ο δισταγμός και η απογοητευτική αναποφασιστικότητα είναι σχεδόν βέβαιον ότι θα οδηγήσουν σε ήττα. Σε αυτό το σημείο οι Γραφές μας συμβουλεύουν: «Υποταχθείτε, λοιπόν, στον Θεό· αντισταθείτε στον διάβολο, και θα φύγει από σας.» - Ιακώβου 4: 7· Α' Πετ. 5: 8,9

Είναι ανόητο να υποθέσουμε ότι ο Χριστιανός μπορεί να υπηρετήσει με επιτυχία δύο αφεντάδες. Αυτό μας φαίνεται ξεκάθαρα στο Λουκά 16:13 όπου διαβάζουμε: «Κανένας δούλος δεν μπορεί να δουλεύει δύο κυρίους· επειδή, ή τον έναν θα μισήσει, και τον άλλον θα αγαπήσει· ή στον έναν θα προσκολληθεί, και τον άλλον θα καταφρονήσει. Δεν μπορείτε να δουλεύετε τον Θεό και τον «μαμωνά». Σε αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση ο αφέντης, ο Σατανάς, κάνει την έκκλησή του για την αφοσίωσή μας μέσω της αγάπης για τα επίγεια πλούτη ή το «μαμωνά». Ωστόσο, η ίδια αρχή ισχύει ανεξάρτητα από τη μέθοδο που μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτός ο «αφέντης» για να «ξυπνήσει» τον εγωισμό μας. Ο Απόστολος Ιάκωβος εκφράζει την ίδια αρχή όταν λέει ότι «Ανθρωπος δίγνωνος είναι ακατάστατος σε όλους τούς δρόμους του». - Ιακ. 1: 8

Όχι μόνο ο Σατανάς, ο κύριος της αδικίας, προσπαθεί να μας παρασύρει από την αφοσίωσή μας για τον αληθινό Θεό με άμεσες εκκλήσεις για εγωισμό, αλλά προσπαθεί επίσης να διαλύσει την αποφασιστική

αφοσίωσή μας θέτοντας εμπόδια στην πορεία μας που καθιστούν δύσκολη την πραγματοποίηση της αφοσίωσής μας. Για παράδειγμα, μπορεί να φέρει διωγμούς, σε συνδυασμό με την δελεαστική πρόταση ότι θα μπορούσαμε να τα αποφύγουμε όλα αυτά με το να είμαστε λιγότερο ενθουσιώδεις στην υπηρεσία μας για τον αληθινό Δάσκαλο. Μπορεί να προκαλέσει την απώλεια των φίλων μας, ή του καλού μας ονόματος (υπολήψεως), και με πολλούς άλλους τρόπους μας τονίσει τα πολλά μειονεκτήματα που προκύπτουν από αυτό που παρουσιάζει ως ανόητο το να υπηρετούμε τον αληθινό Θεό. Όλα αυτά είναι μέρος της εχθρότητας που εκδηλώνει προς το «Σπέρμα» της γυναικός. Η μόνη ελπίδα του Χριστιανού του να είναι σε θέση να αντέξει τις επιθέσεις του είναι να στηρίζεται στις υποσχέσεις χάριτος του Θεού για βοήθεια σε κάθε στιγμή ανάγκης. — Εβρ. 4:16

ΣΚΟΤΑΔΙ ΓΙΑ ΦΩΣ

Εκτός από τις γοητείες και τα εμπόδια από τα οποία ο Αντίπαλος προσπαθεί να “σπάσει” την πίστη μας στον Θεό, χρησιμοποιεί επίσης τη μέθοδο της λεπτής εξαπάτησης που περιγράφεται από τον Απόστολο ως την τέχνη του «μετασχηματισμού σε άγγελο του φωτός». (Β. Κορ. 11: 13-15) Απλώς, αυτό σημαίνει ότι προσπαθεί να μας κάνει να τον υπηρετήσουμε ενώ πιστεύουμε πραγματικά ότι τον αντιστεκόμαστε και υπηρετούμε τον Επουράνιο Πατέρα μας. Η μόνη προστασία για να μην παραπλανηθούμε από αυτήν την εξαπάτηση είναι η πλήρης αφοσίωσή μας στις αρχές της δικαιοσύνης που αποκαλύπτονται στο θέλημα του Θεού για μας. Ο μεγάλος στόχος του

σχεδίου του Θεού για καθέναν από τους υπηρέτες του είναι να μπορούν να γεμίζουν και να ελέγχονται από το πνεύμα αγάπης του. Μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι η υπηρεσία για αυτόν με βάση οποιοδήποτε άλλο κίνητρο προέρχεται από τον ψεύτικο «άγγελο του φωτός» που αναφέρεται παραπάνω.

Για τον Χριστιανό κατά τη διάρκεια της σημερινής Εποχής του Ευαγγελίου, η μεγάλη δοκιμασία υπακοής για την αρχή της αγάπης είναι η προθυμία να αφιερώσει χρόνο, ενέργεια και ακόμη και -εφόσον ζητηθεί— την ίδια τη ζωή, στη θεία υπηρεσία. Σε αυτό έχουμε τον Ιησού ως παράδειγμα μας. Εάν η αφοσίωσή μας για τον Θεό δεν είναι ολόκαρδη και απόλυτη, ο Αντίπαλος θα μπορούσε εύκολα να μας εξαπατήσει επισημαίνοντας τρόπους υποτιθέμενης υπηρεσίας που δεν απαιτούν τη θυσία της ζωής μας.

Η σάρκα μας δεν θέλει να θυσιάσει. Ευχαριστιέται καλύτερα όταν «χαϊδεύεται», φροντίζεται και βολεύεται όταν θαυμάζεται και επαινείται. Οποιαδήποτε παραπλανητική πρόταση που υπολογίζεται για να μας κάνει να πιστέψουμε ότι πρέπει λοιπόν να εξυπηρετήσουμε τη σάρκα, πράγματι, θα μας εξαπατήσει, εάν ξεχάσουμε τους όρους της αφιέρωσής μας. Εάν λάβουμε υπόψιν τις απαιτήσεις της αγάπης και θυμηθούμε ότι ο στενός τρόπος με τον οποίο περπατάμε οδηγεί σε θυσία και θάνατο, όχι στην ευκολία και την άνεση, ο Σατανάς δεν θα μπορεί να μας επηρεάσει από κανένα από τα σαγηνευτικά δόγματά του.

Το σκοτάδι και το φως ως αντίθετα συνδέονται στενά, στην Αγία Γραφή, με τον εγωισμό και την αγάπη, που είναι επίσης αντίθετα το ένα με το άλλο. Όπως ο Ουράνιος Πατέρας μας είναι ο Θεός της αγάπης,

είναι επίσης ο Θεός του φωτός· και καθώς ο Αντίπαλος είναι ο θεός του εγωισμού, είναι επίσης ο θεός του σκότους. Σε συμμαχία με αυτά τα αντίθετα είναι επίσης ο θάνατος και η ζωή. Έτσι, όταν σκεφτόμαστε τον αφέντη, τον Σατανά, συνδέουμε μαζί του την αρχή του εγωισμού που οδηγεί στο σκοτάδι και στο θάνατο. Αντίθετα, όταν σκεφτόμαστε το Θεό, τον Ουράνιο Πατέρα μας, συνδέουμε μαζί του τη σκέψη της αγάπης και του φωτός και της ζωής. - Α' Ιων. 4:16· 1: 5· Ψαλμ. 36: 9· Ιωάννης 17: 3

Το σκοτάδι συμβολίζει την παρούσα βασιλεία του κακού συνοδεύεται από όλες τις νυχτερινές εμπειρίες του φόβου, του πόνου και τελικά του θάνατο. Σε αντίθεση με αυτό είναι το όμορφο σύμβολο του φωτός και οι ευλογίες της ειρήνης, της ευτυχίας και τελικά της αιώνιας ζωής στην ερχόμενη μεσσιανική βασιλεία. Αυτές οι ευλογίες θα είναι διαθέσιμες για όλους όσους που, όταν η δυνατότητα παρέχεται, θέτουν τους εαυτούς τους σε υπακοή εις τον Θεόν και την μεγάλην αρχήν της αγάπης την οποίαν υποστηρίζει, και από την οποίαν όλα τα ευφυή του πλάσματα, που θέλουν να ζήσουν για πάντα, πρέπει να παρακινούνται. Επισημαίνοντας αυτήν την αντίθεση, παραθέτουμε αυτά τα προφητικά λόγια: «Το κλάμα μπορεί να αντέξει για μια νύχτα, αλλά η χαρά έρχεται το πρωί» το πρωί της νέας ημέρας της βασιλείας, όταν θα ανατείλει ο «ήλιος της δικαιοσύνης» με «θεραπεία στα φτερά του». - Ψαλ. 30: 5· Μαλ. 4: 2

Ο ΙΗΣΟΥΣ - ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΜΑΣ

Καθ 'όλη τη διάρκεια των αιώνων υπήρχαν εκείνοι ανάμεσα στην ανθρωπότητα που, μέσω της

εγωιστικής τους αλαζονείας, της σκληρότητας και της υποβάθμισής τους, ήταν κατάλληλοι εκπρόσωποι του Σατανά. Ομοίως, υπήρξαν πολλοί δίκαιοι και ευγενείς χαρακτήρες, όπως, για παράδειγμα, οι αρχαίοι πιστοί άνδρες και γυναίκες της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτοί, μέσω της αγάπης τους για τους συνανθρώπους τους και της αφοσίωσής τους για τις αρχές της θεϊκής δικαιοσύνης, έχουν δείξει, με διάφορους τρόπους, τον χαρακτήρα του Θεού. Εκτός από όλο αυτό το «σύννεφο μαρτύρων» υπάρχει και ένα άλλο που ξεχωρίζει προπαντός, τόσο προπαντός που, στην πραγματικότητα, θα μπορούσε να πει στους μαθητές του, «Αυτός που είδε εμένα, είδε τον Πατέρα». - Εβρ. 12: 1· Ιωάννης 14: 9

Αυτός ήταν ο Ιησούς, το τέλειο, ζωντανό παράδειγμα για μας για το τι σημαίνει να υπηρετούμε τον αληθινό Θεό. Ο Ιησούς ήταν πλήρως ένα με τον Ουράνιο Πατέρα του και, με την τελειότητα του ένδοξου χαρακτήρα του, εμφάνισε πλήρως την αγάπη που προκάλεσε τον Πατέρα να τον στείλει στον κόσμο για να γίνει ο Λυτρωτής του ανθρώπου. Διαβάζουμε: «Μέσα σ' αυτόν ήταν ζωή, και η ζωή ήταν το φως των ανθρώπων.» - Ιωάννης 1: 4

Για τον Ιησού λέγεται επίσης ότι ήταν Θεός που «εφανερώθη εν σαρκί». (Α' Τιμ. 3:16) Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς ήταν ο Πατέρας, διότι ο ίδιος ο Ιησούς είπε, «ο Πατέρας μου είναι μεγαλύτερός μου». (Ιωάννης 14:28) Αυτό που σημαίνει είναι ότι η πιο ξεκάθαρη αντίληψη που μπορούμε να έχουμε σήμερα για τον ένδοξο χαρακτήρα του Θεού είναι αυτή που βλέπουμε ως παράδειγμα στη ζωή του Ιησού. Με την αφοσίωσή του στο να παραδώσει τη ζωή του, ο Ιησούς αποκάλυψε σε εμάς την αληθινή σημασία όλων των

θεϊκών απαιτήσεων εκείνων που σηκώνουν το σταυρό τους για να τον ακολουθήσουν. —Ματ. 16:24

Όταν ο Σατανάς παρουσιάζει παραπλανητικές θεωρίες του, που υπολογίζονται για να μας απομακρύνουν από την στενή οδό, χρειαζόμαστε μόνο να ρίξουμε το βλέμμα μας στον Ιησού και να μάθουμε από το παράδειγμά τους πώς ερμήνευσε το θεϊκό θέλημα για τη δική του ζωή. Έτσι μπορούμε να είμαστε σίγουροι για το τι θα ήθελε να κάνουμε ο Θεός. Ο Ιησούς, λοιπόν, είναι το δικό μας που ζωντανό παράδειγμα και, ως εκ τούτου, ο Κύριός μας, ο Δάσκαλος μας, για τα πράγματα του Θεού. —Ματ. 23: 8-10

Η ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

Η εχθρότητα μεταξύ του σπέρματος του Όφεως και του Σπέρματος της γυναίκας θα τελειώσει σε μια πλήρη νίκη για τον Θεό και για όλες τις δυνάμεις της δικαιοσύνης που προέρχονται και υποστηρίζονται από αυτόν. Θα δοθεί η νίκη στην Εκκλησία μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και σε εύθετο χρόνο του Θεού ο ίδιος ο Σατανάς θα δεθεί και δεν είναι πλέον σε θέση να επεκτείνει το σκοτάδι και τον κακό του έλεγχο επι της γης και των ανθρώπων της.

Μέσω του Χριστού, οι κακές επιρροές του εγωισμού, του σκότους και του θανάτου θα διαλυθούν και τελικά θα εξαλειφθούν. «Οι κάτοικοι του κόσμου θα μάθουν τη δικαιοσύνη.» (Ησ. 26: 9) Η γνώση της δόξας και της αγάπης του Θεού θα γεμίσουν τη γη. (Ησαΐας 11: 9· Αβακ. 2:14) Όσοι καμφθούν πλήρως στην επιρροή του, θα γεμίσουν οι ίδιοι με το Πνεύμα του Θεού - το πνεύμα της αγάπης. Αυτοί όχι μόνο δεν θα

αποκατασταθούν στην τελειότητα, αλλά θα τους δοθεί η ευκαιρία να ζήσουν για πάντα, μεταξύ των άλλων δισεκατομμυρίων της αποκατεστημένης και ευτυχισμένης ανθρωπότητας. Η τέλεια ανθρώπινη φυλή θα είναι ευτυχισμένη επειδή θα έχουν μάθει ότι ο τρόπος αγάπης είναι ο καλύτερος και ο μονάχα αληθινός τρόπος ζωής.